

A la memòria de Joan Pau II

El Sant Pare Joan Pau II ha fet el seu traspass a la Casa del Pare. Descansi en la pau i en l'amor infinit de Déu. En el meu pensament i en el meu cor mantinc vius i amarats d'emoció els moments més significatius de la recent visita *ad limina*, especialment l'audiència del 21 de febrer, penúltim dia d'activitat abans de ser ingressat per darrera vegada al policlínica Gemelli.

Era la meua primera visita *ad limina*, i certament una vivència profunda i una expressió de la unitat i la comunió d'un successor dels Apòstols amb el successor de Sant Pere. El moment culminant fou l'audiència personal el matí del dilluns, 21 de febrer. En aquell moment li vaig poder explicar la vida de la diòcesi des del seu naixement, les primeres passes, els subratllats pastorals, les il·lusions, les esperances. Ell m'escoltava atentament i de tant en tant feia preguntes sobre alguns aspectes pastorals. Al final, va haver-hi un moment ple d'intensitat i de tendresa en sol·licitar i rebre la seva pregària per nosaltres i també una benedicció molt especial per a tots els diocesans. Un moment que no oblidaré.

UN SANT PARE PER A LA HISTÒRIA

Joan Pau II passarà a la història de l'Església i a la història universal pel seu lideratge, per la seva doctrina, per la seva manera d'entendre la vida. Ha viscut amb un estil molt particular en l'exercici del seu ministeri. La seva primera aparició a la balconada de Sant Pere va trencar esquemes. Les seves primeres paraules són una crida a l'encontre amb Crist i a no tenir por. El seu estil subratlla un retorn a les arrels més evangèliques. En el seu perfil destaquen vivament alguns aspectes com el pasturatge directe, la relació molt personal i el testimoniatge de la fe.

Es de justícia reconèixer el seu esforç i dedicació en la l'aplicació i consolidació del Concili Vaticà II. Des del seu cristocentrisme i el seu personalisme cristià, ha aplicat,

La audiència privada del Bispo con el Papa el pasado 21-F

consolidat i també desenvolupat la doctrina conciliar en molts aspectes. Recordem les diferents assemblees del Sínode de Bisbes que ell convocava, presidia i dinamitzava, el Catecisme de l'Església Catòlica, la renovació legislativa, el desenvolupament doctrinal al llarg del seu pontificat, recordem com a la *Novo Millennio Ineunte*, tot ho referencia a la llum del Concili i com declara que el Concili es la brúixola segura per orientar-nos en el nou segle que s'obre (Cf. NMI n. 57).

Han estat quasi 27 anys plens per respostes valentes que ha donat als reptes que la societat ha anant presentant. Recordem, per exemple, la seva doctrina en els àmbits social, moral, familiar, etc. Mitjançant una activitat pastoral incansable a través dels viatges pels cinc continents, i a través dels areòpags moderns dels mitjans de comunicació ha proclamat la dignitat de la persona humana, ha defensat els drets dels més desfavorits, ha defensat la vida, la família, la llibertat. Amb un Magisteri vastíssim, sense imposicions, però amb la força d'una proposta que ha contribuït a avançar en la justícia i la llibertat en no pocs països del món.

També hem de remarcar el seu interès en el diàleg interconfessional i interreligiós. Les iniciatives de diàleg i acostament a les altres confessions cristianes i a les altres religions. Unes iniciatives fonamentades en el respecte a les altres persones i, a la vegada, respecte a la veritat. Unes iniciatives agosarades,

impensables, excessivament arriscades pels "benpensants" immobiliers de totes bandes. La trobada dels líders religiosos a Asís el 1986 revela un esperit d'audàcia sense límits i no crec exagerat afirmar que assenyalava un abans i un després en el diàleg interreligiós.

UN LÍDER PER AL NOSTRE MÓN

Tot això ha estat viscut i exercit amb naturalitat i amb un lideratge espiritual i social que segurament ell personalment no pretenia, però que a la vegada necessitava el nostre món. Un lideratge conseqüència del dinamisme de la persona, de la seva vida i activitat. Una activitat incessant viatjant per tot el món amb una entrega sense mesura per ajudar a tots a obrir el cor a Crist Salvador, i per donar una paraula d'esperança i de guiatge a tots, sense diferències de cap tipus, intentant sempre desvetllar la confiança en Déu i en els homes.

M'atreveixo a dir que ha estat el líder i el referent més important de la segona meitat del segle XX a nivell de tot el món. Respectat i escoltat per dirigents polítics, religiosos, socials, culturals. Com una mena de pare per a tota la humanitat, no només per als catòlics. És un *gran* del segle XX i de la història. Amb la seva activitat incansable, amb el seu amplíssim Magisteri, amb la seva interioritat i llibertat d'esperit, ha sacsejat la consciència del món. Convincent amb les seves certeses, tolerant i respectuós, des de

la proposta i no des de la imposició, fent servir sempre el diàleg com a mètode de treball i de relació.

El pontificat de Joan Pau II també passarà a la història de la humanitat per la seva lluita en ordre al reconeixement dels drets i de la dignitat de la persona humana, la seva defensa de la vida, de la llibertat. Aquí hauríem de situar com un fet significatiu la caiguda del mur de Berlín, amb tot el que allò va significar. En aquests darrers anys ha estat el defensor de concòrdia entre pobles i cultures, entre religions, entre civilitzacions. Ha lluitat especialment per evitar les guerres, per construir la pau. Ha liderat des de la pregària i la diplomàcia les iniciatives de pau, especialment en els últims anys.

No podem oblidar el seu europeisme profund, la reivindicació de l'equilibri entre l'Europa Oriental i l'Occidental, els dos "pulmons" que es complementen i

s' Enriqueixen mútuament, i l'interès perquè Europa recobri la seva identitat cristiana, que tan enriquidora ha estat per a tota la humanitat. Des de la seva crida a Santiago de Compostel·la l'any 1982 - "Europa, sigues tu mateixa" - fins a la seva lluita perquè la futura Constitució europea -fent gala del realisme més elemental- reconegui les arrels cristianes d'Europa.

UN MESTRE ESPIRITUAL PER ALS JOVES

¿Què té el Papa per a atraure els joves des de l'inici del seu pontificat fins el moment de la seva mort, quan s'acostaren massivament a la Plaça de Sant Pere per a romandre i pregar vora seu?

El fet no deixa de ser sorprenent per diferents motius. Semblaria que la figura del Papa, sobretot en la seva última etapa, amb les xacres pròpies d'una vida gastada i desgastada al servei de Crist, de l'Església i del món, no és, en principi, una figura atraient per a l'estereotip dels joves que els medis acostumen a presentar avui dia. Aquesta joventut estaria més interessada en les estrelles del rock o de l'esport d'elite, en estrelles amb les quals es pugui identificar, en les que pugui